

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **M. V.**, bývajúcej v N., zastúpenej JUDr. L. H., advokátom so sídlom v N., proti odporkyni **A. H.**, bývajúcej v D., zastúpenej JUDr. M. K., advokátom so sídlom v H., **o určenie predmetu dedičstva**, vedenej na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 10 C 85/2008, o dovolaní navrhovateľky proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 30. augusta 2013 sp. zn. 9 Co 276/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Navrhovateľka je povinná zaplatiť odporkyni do troch dní náhradu trov dovolacieho konania 47,88 € na účet JUDr. M. K., advokáta so sídlom v H., ktorý je vedený v S., a.s. pod č. X..

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Komárno uznesením zo 17. januára 2013 č.k. 10 C 85/2008-571 v spojení s opravným uznesením z 19. júla 2013 č.k. 10 C 85/2008-615 uložil navrhovateľke povinnosť zaplatiť odporkyni do troch dní náhradu trov konania vo výške 626,52 €.

Proti uvedenému uzneseniu podala navrhovateľka odvolanie. Žiadala napadnuté rozhodnutie zmeniť tak, že odporkyni sa neprizná náhrada trov (§ 150 ods. 1 O.s.p.). Podľa jej názoru súd prvého stupňa rozhodol o trovách konania nesprávne a predčasne. Napadnutému uzneseniu predchádzali rozhodnutia vo veci samej (rozsudok prvostupňového súdu zamietajúci jej návrh na určenie predmetu dedičstva a rozsudok odvolacieho súdu potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa), ktoré neboli podložené dostatočne zisteným skutkovým stavom a spočívali na nesprávnych právnych záveroch. Povinnosť nahradiť trovy

konania odporkyňi jej preto nemala byť uložená; môže tiež ohroziť jej živobytie a negatívne sa odzrkadliť na jej zdravotnom stave.

Odporkyňa vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že vec sama je už dávno právoplatne skončená, navrhovateľka ale napriek tomu aj vo vzťahu k rozhodnutiu o trovách konania naďalej argumentuje tým, čo sa týkalo merita veci. Žiadala odvolanie „zamietnuť“.

Krajský súd v Nitre uznesením z 30. augusta 2013 sp. zn. 9 Co 276/2013 napadnuté uznesenie v spojení s opravným uznesením potvrdil ako vecne správne (§ 219 ods. 1 O.s.p.); navrhovateľke povolil zaplatiť odporkyňi náhradu trov konania v mesačných splátkach po 20 €. V odôvodnení medziiným vysvetlil podstatu zásady úspechu v konaní v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. a konštatoval, že v danom prípade neboli dôvody pre aplikáciu ustanovenia § 150 ods. 1 O.s.p.

Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podala navrhovateľka dovolanie s tým, že „uznesenie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci a v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p.“. Dovolanie podala tiež z dôvodu, že rozhodnutie vo veci samej vychádza zo skutkového zistenia, ktoré nemá v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. V ďalšom podrobne opísala dôvody, so zreteľom na ktoré podala návrh na začatie konania, ako aj niektoré okolnosti, ktoré – podľa jej názoru – mali význam pre meritórne rozhodnutie (resp. rozhodnutie o predbežnom opatrení), prípadne charakterizovali prístup účastníčok k prebiehajúcemu konaniu. Poukázala tiež na svoju neuspokojivú sociálnu situáciu a zlý zdravotný stav. V závere dovolania požiadala, aby dovolací súd „urobil opatrenia na odstránenie nedostatkov v uzneseniach a rozsudkoch vydaných súdmi, ktoré by viedli k jej úspešnosti v danom konaní“.

Odporkyňa vo vyjadrení k dovolaniu konštatovala, že navrhovateľka nepochopila podstatu dôvodu, prečo nebolo vyhovené jej návrhu na začatie konania. Ohradila sa tiež proti niektorým dovolacím formuláciám. Podľa jej názoru súdy rozhodli o trovách konania vecne správne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že, dovolanie podala včas účastníčka

konania zastúpená advokátom (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal, či je dovolanie procesne prípustné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu, ktoré nie je uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Dovolanie navrhovateľky preto podľa týchto ustanovení prípustné nie je.

Dovolací súd nad rámec vyššie uvedeného poznamenáva, že podľa § 239 ods. 3 O.s.p. je dovolanie proti uzneseniu o trovách konania vylúčené aj vtedy, ak by dovolanie smerovalo proti uzneseniu uvedenému v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p.

Vzhľadom na § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. a tiež obsah dovolania pristúpil najvyšší súd aj k posúdeniu, či dovolanie navrhovateľky nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať

pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba uviesť, že prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nezakladá samo tvrdenie účastníka (resp. jeho subjektívny názor) o existencii niektorej z predmetných procesných vád; rozhodujúci je výlučne iba záver (zistenie) dovolacieho súdu, že k vade tejto povahy skutočne došlo.

Navrhovateľka v dovolaní uviedla, že v konaní došlo k procesným vadám v zmysle § 237 O.s.p. (z čoho bolo možné vyvodiť, že žiada napadnuté rozhodnutie zrušiť), žiadnu z týchto vád ale nekonkretizovala. Dovolací súd konštatuje, že obsah spisu nedáva podklad pre stotožnenie sa s touto námietkou dovolateľky.

Z dovolania a v ňom zvolených formulácií je zrejmé, navrhovateľka svoje výhrady, ktoré mala voči postupu súdom vo veci samej, vo veľkej časti prenáša aj na ich rozhodnutie o trovách konania, pričom nie celkom dostatočne rozlišuje to, o čo ide pri rozhodovaní vo veci samej a pri rozhodovaní o trovách konania (§ 142 až § 151a O.s.p.).

Pre prípad, že dovolaním napadnutému rozhodnutiu (o trovách konania) vytýka, že spočíva na nesprávnych právnych záveroch (napríklad vo vzťahu k aplikácii ustanovenia § 150 ods. 1 O.s.p.), najvyšší súd uvádza, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá prípustnosť dovolania (viď tiež R 54/2012 a niektoré ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011).

Pokiaľ dovolateľka naznačuje, že uznesenie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné, treba poukázať na to, že judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) považuje túto nesprávnosť (len) za tzv. inú (v § 237 O.s.p. neuvedenú) vadu konania, ktorá prípustnosť nezakladá.

Keďže prípustnosť dovolania navrhovateľky nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, najvyšší súd odmietol jej dovolanie podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

V dovolacom konaní úspešnej odporkyňi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti navrhovateľke, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení

s ustanoveniami § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Odporkyňa podala návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.) a tieto aj vyčíslila. Dovolací súd priznal odporkyni náhradu trov dovolacieho konania spočívajúcu v odmene advokáta za jeden úkon právnej služby poskytnutej vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu navrhovateľky z 2. mája 2014 [§ 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“)]. Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 10 ods. 1 vyhlášky vo výške 39,84 €, čo s náhradou za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky (8,04 €), predstavuje spolu 47,88 €.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 11. júna 2015

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková